

21. குந்துகால்

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தந்தனன தந்தனன தந்தனன தந்தனன
தந்தனன தந்தனன

அம்புதநி றைந்துவிரி வெண்டிரையு லம்புவிழு
மம்பெருகு குந்துகாலில்
அந்தணர்வி ரும்புமலர் தந்திடும ரம்பலவ
டர்ந்திடவ ளம்பொயாத
பம்பரமு றழந்தவிற்கு ரும்பைகட ருஞ்சிறுப
சுந்தழைசெ றிந்தகேளி
பம்பிநிழ றந்திடவ மைந்ததளி யின்கணைப
டுஞ்சடைநி லந்துழாவச்
செம்புநிற வம்பரம ணிந்துகர மொன்றிலொரு
தெண்டதுவி ளங்கவாசச்
செங்கழலி லொண்குறடி லங்கவளி யன்பர்கடி
னந்தினமி றைஞ்சிவாழச்
சம்பரமமு டன்றிகழ ருந்தவளி ரும்பரம
சங்கரிப யந்தகுர
சண்டன்முரு கன்குமர னென்றுதொழு கின்றவர்கள்
சஞ்சலம கன்றுபோகும்.

அம்புஉதம் நிறைந்து விரி வெண்திரை உலம்பு விழு
மம் பெருகு குந்துகாலில்
அந்தணர் விரும்பு மலர் தந்திடு மரம் பல அ
டர்ந்திட வளம் பொயாத
பம்பரம் உறழ்ந்து அவர் குரும்பைகள் தரும் சிறு
பசுந்தழை செறிந்த கேள்
பம்பி நிழல் தந்திட அமைந்த தளியின் கணை
படும் சடை நிலம் துழாவச்
செம்புநிற அம்பரம் அணிந்து கரம் ஒன்றில் ஒரு
தெண்டுஅது விளங்க வாசச்
செங்கழலில் ஒண்குறடு இலங்க அளி அன்பர்கள்
தினம் தினம் இறைஞ்சி வாழச்

1. அம்பு + உதம் = அம்புதம்; சங்கு பயக்கும் நீரெனும் பொருண்மைத்து. அம்பு = சங்கு; நிகண்டு - நாநார்த்தவர்க்கங் காண்க. உதம் = நீர்; கு - நிகண்டு காண்க.

சம்பரமம் உடன் திகழ் அருந்தவன் இரும்பரம
 சங்கரி பயந்த சூர
 சண்டன் முருகன் குமரன் என்று தொழுகின்றவர்கள்
 சஞ்சலம் அகன்று போகும்.

சங்குகள் பயக்கும் நீர் நிறைந்து பரந்த வெண்மையான அலைகள் ஒலிக்க, சிறப்புப் பெருகும் குந்துகாலில், கடவுள் விரும்பும் மலர்களைத் தருகின்ற மரங்கள் பலவும் அடர்ந்து வளர்ந்திருக்க, வளம் பொய்யாத பம்பரம் போன்று விளங்கும் இளநீர்க்காய்கள் தரும் சிறிய பசுமையான இலைகள் செறிந்த தென்னை மரங்கள் பரவி நிழலைத் தந்திடச் செம்பு போன்ற நிறமுடைய ஆடையை அணிந்து தன் திருக்கையில் ஒரு தண்டம் விளங்க, மணமுடைய சிவந்த திருவடியில் ஒளியுடைய குறடு விளங்க, அன்புடைய அடியார்கள் தினம் தினம் வணங்கி வாழ, நிறைவுடன் திகழ்கின்ற அரிய தவமுடையவனைப் பெரிய பரம சங்கரி பெற்ற சூரனை மடித்தவன், முருகன், குமரன் என்று தொழுகின்றவர்கள் துன்பம் விலகிப் போகும். 1

தன்னத்த தத்தன தன்னத்த தத்தன

தன்னத்த தந்ததான

கம்மற்சி மிக்கிமிலை மென்மெய்ப்ப ரத்தையர்கள்

கண்மைக்க கன்றுமோக

கன்மப்ப வக்கவையை யுண்மைப்ப தத்திறைமை

கண்ணிச்சி றந்தவீர

அம்மைக்க ஓத்தலையி னுன்னித்த றிக்குழர

மண்ணிக்க டிந்தறாத

அந்நிற்க மெய்ப்பரம நன்மைப்ப யிர்ச்செயுந

லன்மக்கள் வந்துசேரும்

செம்மைச்சி வப்பிதழி மென்முட் கடுக்கைபுனை

தென்மொய்த்த குந்துகாலில்

சின்முத்தி ரைக்கரமு டன்மத்த கச்சடைநி

லன்முட்ட நின்றதேவை

இம்மைக்க ணுற்றிறுதி யின்முற்ற ளிக்குமிறை

யெம்மைக்கொ ளந்தகாரி

யின்மைத்து னிக்குமுரு கென்னத்து திப்பர்துய

ரெண்ணிப்ப றந்துபோகும்.

கம்மல் சிமிக்கி மிலை மென்மெய்ப் பரத்தையர்கள்
 கண்மைக்கு அகன்று மோக
 கன்மப் பவக் கவையை உண்மைப் பதத்து இறைமை
 கண்ணிச் சிறந்த வீர
 அம்மைக் கடுத்தலையின் உன்னித் தறிக்கும் உரம்
 அண்ணிக் கடிந்து அறாத
 அந்நிற்க மெய்ப்பரம நன்மைப் பயிர் செயுந்
 லன் மக்கள் வந்து சேரும்
 செம்மைச் சிவப்பு இதழி மென்முள் கடுக்கை புனை
 தென் மொய்த்த குந்துகாலில்
 சின்முத்திரைக் கரம் உடன் மத்தகச் சடைநீ
 லன் முட்ட நின்ற தேவை
 இம்மைக்கண் உற்று இறுதியில் முற்று அளிக்கும் இறை
 எம்மைக்கொள் அந்தகாரி
 இன்மைத் துனிக்கு முருகு என்னத் துதிப்பர் துயர்
 எண்ணிப் பறந்து போகும்.

கம்மலும் சிமிக்கியும் அணிந்த இளமையான விலைமாதர்கள்
 கண்களில் தீட்டிய மைக்கு விலகி, மோகச் செயலான பிறவிக்காட்டை
 மெய்ப்பதத்து இறையுணர்வு அரும்பச் செய்து கடந்த சிறந்த வீரனே!
 அம்மையின் வாளினால் வலிமையுடன் வெட்டும் மார்பினைச் சார்ந்து
 நீங்குதலில்லாத அவ்விடம் நிற்க. மெய்ப்பொருளான பரமனே!
 நன்மையாகிய பயிரை வளர்க்கும் நல்ல மக்கள் வந்து சேரும் மிகச்
 சிவந்த கொன்றை மரத்தின் மெல்லிய முட்களுடைய கொன்றை
 மலரைச் சூடும் தென்னை மரங்கள் செறிந்து வளர்ந்த குந்துகாலில்
 நின்ற கடவுளை, இப்பிறப்பில் கடைக்கண் பார்வையைச் செலுத்தி,
 இன்பம் அளந்து முடிவில் முழுமையான பேரின்பத்தை அளித்தருளும்
 இறைவனான எம்மை அடிமைகொண்ட சிவபெருமானின் தேவிக்கு,
 முருகு என்று சொல்லத் துதிப்பவர் துன்பம் நினைத்துப் பறந்து
 போய்விடும்.

2

தனதன தானதன தனதன தானதன

தனதன தானதனனா

அமரர்களை யேவல்கொள வதிவலிமை சானிருத
 ரறவொர்களை யேவும்விறலோன்
 அளலியின மீளிதவ வியன்மருவி ராகவன
 தணையெனுமொர் சேதுவிடையே

விமலவிரை மாமலர்க ளவிழுமடர் காநிறையும்
 விரதர்குவி காலினரிதீர்
 விசதமலி நீறுருவ முழுதுநனி தோயவெழில்
 விளைவிரத வேடமொடுவாழ்
 கமவதன மாமுனியை யரிமருக வேன்முருக
 சுரர்நரர்கண் மாதவர்கடாந்
 தொழமிளிரு நீலஞம லியிலிவரு மீசவறு
 கடருமொரு சோதிவடிவாக்
 குமரகுரு தாசனிதம் வழிபடுக ரேசசிவ
 குருபரக வாமியெனவே
 குணமொடுச தாநணுகி யடிபரவு மானுடர்கள்
 குறைகடுகி யோடியிடுமே.

அமரர்களை ஏவல்கொள அதிவலிமை சால் நிருதர்
 அற ஓர் கணை ஏவும் விறலோன்
 அனலி இன மீளி தவ வியன் மருவு இராகவனது
 அணை எனும் ஓர் சேது இடையே
 விமல விரை மாமலர்கள் அவிழும் அடர் கா நிறையும்
 விரதர் குவிகாலின் அரி தீர்
 விசதம்மலி நீறு உருவம் முழுது நனி தோய எழில்
 விளை விரத வேடம் ஒரு வாழ்
 கமவதன மா முனியை அரிமருக வேல் முருக
 சுரர் நரர்கள் மாதவர்கள் தாம்
 தொழ மிளிரு நீல குமலியில் இவரும் ஈச அறு
 கடரும் ஒரு சோதி வடிவாக்
 குமரகுரு தாசன் நிதம் வழிபடு கரேச சீவ
 குருபர சுவாமி எனவே
 குணமொடு சதாநணுகி அடிபரவு மானுடர்கள்
 குறை கடுகி ஓடியிடுமே.

தேவர்களை ஏவல் கொள்ளுதற்கேற்ற அதிக வலிமை
 பொருந்திய அசுரர்கள் அழியும்படி ஓர் அம்பினைச் செலுத்தும்
 வீரமிக்கவன், சூரிய வமிசத்து அரசன், தவ அற்புதம் பொருந்திய
 இராகவனது அணை எனும் ஒரு சேதுவில், குற்றமற்ற மணம் கமழும்
 மலர்கள் மலரும் அடர்ந்த சோலைகள் நிறைந்து துறவிகள் குவியும்
 குந்துகாலில், குற்றம் தீரும் வெண்மை மிகுந்த திருநீறு திருமேனி

முழுவதும் நன்கு பூசி, அழகினைத் தோற்றுவிக்கும் துறவு வேடத்துடன் வாழும் தாமரை மலர்போலும் திருமுகம் உடைய மாமுனியைத் திருமால் மருகனே! வேல் முருகனே! தேவர்களும் மனிதர்களும், பெருந்தவச் சீலர்களும், தொழும்படி ஒளிவீசும் நீலயில்மீது ஏறும் ஈசனே! ஆறு தீச்சுடர்களும் ஒரு சோதி வடிவாகக் குமரகுருதாசன் நாள்தோறும் வழிபடும் சுரேசனே! சிவனே! குருபரனே! சுவாமி எனவே குணத்துடன் எப்போதும் அணுகித் திருவடியைத் துதிக்கும் மனிதர்களின் குறைகள் விரைந்து ஓடிவிடும். 3

தனதாந்த தந்தனா தனதாந்த தந்தனா

தனதாந்த தந்தனா

முடிபூண்ட மண்டலீ கருமாண்டொ மும்பருள்

முடைமாந்து கின்றபேயின்

முகையாங்க ணங்களோ டருண்மாந்த ரும்பையார்

முனியாண்டி யும்பனாளும்

அடியாம்ப தங்களே தொழுவங்க லர்ந்தபூ

வணியேய்ந்தி லங்குவேணி

யதுதான்று லங்கவே யணிசான்ற செங்கையீ

தடல்சேர்ந்த தண்டமோடு

வடிவேய்ந்த வண்டுபா டடர்பூங்க டஞ்சதா

வளர்பாம்ப னென்றதீவுள்

மடனீண்ட கந்தகே தகையீந்து சம்புமா

மணலோங்கு குந்துகாலிற்

குடியாண்ட மர்ந்ததே வணையாம்ப லந்தணார்

குழைநான்ற கொன்றைகுடுங்

குழகார்ந்தவொண்கணாள் பொருள்சேந்த னென்றுளே

கொளுமாண்பர் துன்புபோகும்.

முடிபூண்ட மண்டலீகரும் மாண் தொழும்பர் ஊன்

முடைமாந்துகின்ற பேயின்

முகையாம் கணங்களோடு அருள்மாந்து அரும்பையார்

முனியாண்டியும் பனாளும்

அடியாம் பதங்களே தொழ ஊங்கு அலர்ந்தபூ

அணியேய்ந்து இலங்குவேணி

அதுதான் துலங்கவே அணி சான்ற செங்கையீது

அடல்சேர்ந்த தண்டம் ஒடு

4. ஊங்கு = மிகுதி. கடம் = காடு. கேதகை = தாழை.

ஆம்பல் = யானை; ஆகுபெயராய் அதன்தோலிற் காயிற்று.

வடிவு ஏய்ந்த வண்டு பாடு அடர் பூங்கடம் சதா
 வளர் பாம்பன் என்ற தீவுள்
 மடல்நீண்ட கந்த கேதகை ஈந்து சம்புமா
 மணல் ஒங்கு குந்துகாலில்
 குடி ஆண்டு அமர்ந்ததே வனை ஆம்பல் அந்தண் ஆர்
 குழைநான்ற கொன்றை சூடும்
 குழகு ஆர்ந்த ஒண்கணாள் பொருள் சேந்தன் என்று உளே
 கொளும் மாண்பர் துன்பு போகும்.

முடியணிந்த அரசர்களும் மாட்சிமையுடைய அடியார்களும், ஊனாகிய புலாலை உண்ணுகின்ற பேயின் கூட்டமாம் கணங்களுடன், அருளைப் பருகும் அரிய அழகுடையவரான முனியாண்டியா பிள்ளை அவர்களும், பலநாளும் திருவடியாம் திருப்பாதங்களைத் தொழ மிகுதியாக மலர்ந்த பூக்களின் மாலைகள் சூடப் பெற்று விளங்கும் சடைதான் துலங்க, அழகு பொருந்திய சிவந்த திருக்கை மீது வலிமை பொருந்திய தண்டத்துடன் வடிவம் அமைந்த வண்டு பாடும் செறிந்த பூஞ்சோலையில், எப்போதும் வளர் பாம்பன் என்னும் தீவில், மடல்கள் நீண்ட மணமுடைய தாழையும், ஈச்ச மரமும், நாவல் மரமும், மாமரமும், மணலும் உயர்ந்த குந்துகாலில், குடிகளை ஆட்சி செய்து அமர்ந்த இறைவனை, போர்த்திய யானைத் தோலுடன், அழகிய குளிர்ந்த தழைகள் தொங்கும் கொன்றை மலரையும் சூடும் இளமை பொருந்திய, ஒளி பொருந்திய கண்ணுடையவளின் பொருள் ஆன சேந்தன் ஆவன் என்று மனத்தில் நினைக்கும் மாட்சியுடையார் துன்பம் போகும். 4

தத்தான தந்தத்த தத்தான தந்தத்த

தத்தான தந்தத்தனா

உப்பேறு சிந்துத்தி ரைத்தூவல் விஞ்சிப்பொ

னொப்பாய்ம் விந்தெங்குமா

ஒப்பேறு மண்டிட்டு றச்சேத ரங்கிற்க

ணுட்காவி ருங்குந்துகால்

5. சேது = சேதுவாகிய திருவணையில், அரங்கிற்கு = கடற்கரையை, அண் உள் கா = அண்ணிய சோலையுள் எனப்பொருள் கொள்க; கு-உருபை ஐ - உருபாகத் திரித்துக்கொள்க.

அரங்கு - ரங்கம் என்னும் வடமொழி விகாரமாம். ரங்கம் ஒலியுடைக் கடலுக்கிலக்கணையாம். உரிய பொருளை விட்டு அதன் சம்பந்தியைய யுணர்த்துவதை இலக்கணை யென்ப. “குமரகுருதாசர்” என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் வாய்ந்த இந்நூலாசிரியர்க்கு இருமுதுகுரவராய தந்தை தாயரா லிடப்பட்ட பிள்ளைத் திருநாமம் “அப்பாவு” ஆகலின் அஃதிங்குக் கூறப்படுவதாயிற்று. அச்சிறப்புப் பெயர் போந்த விவரம் அடிகள் திவ்விய சரித்திரத் தறியற்பாற்று.

எப்போது நன்குற்றி டக்காவல் கொண்டத்த
 வெஃகோடி யங்கும்பிரான்
 எட்டேறு பந்தக்கு முப்பாற வன்பர்க்கு
 ளெக்கால முந்தங்குவோன்
 அப்பாவு சந்தத்தி லிப்பாவி எம்பிக்கொ
 ளத்தாவெ னுங்கந்தவேள்
 அஃகாத வின்பத்த ருட்டேவ னென்றுட்கொ
 ளச்சோடி றைஞ்சன்புளோர்
 தப்பாது துன்பற்றி மிழ்ப்பாவி னஞ்சொற்ற
 தக்கோனு ரங்கண்டரோ
 சற்போத சம்பத்து மெய்ப்போக மும்பெற்றார்
 சத்தாவ ரிங்கங்குமே.

உப்பு ஏறு சிந்துத் திரைத் தாவல் விஞ்சீப் பொன்
 ஒப்பாய் மலிந்து எங்குமா
 ஒப்பு ஏறு மண்திட்டு உறச் சேது அரங்கிற்கு
 அண் உள்கா இரும் குந்துகால்
 எப்போதும் நன்கு உற்றிடக் காவல் கொண்டு அத்த
 எஃகோடு இயங்கும் பிரான்
 எட்டு ஏறு பந்தக் குழுப் பாற அன்பர்க்குள்
 எக்காலமும் தங்குவோன்
 அப்பாவு சந்தத்தில் இப்பா விளம்பிக்கொள்
 அத்தா எனும் கந்தவேள்
 அஃகாத இன்பத்து அருள் தேவன் என்று உள் கொள்
 அச்சோடு இறைஞ்ச அன்புளோர்
 தப்பாது துன்பு அற்று இமிழ்ப்பா இனம் சொற்ற
 தக்கோன் உரம் கண்டு அரோ
 சற்போத சம்பத்து மெய்ப்போகமும் பெற்றார்
 சத்தாவர் இங்கு அங்குமே.

உப்பு மிகுதியாகவுள்ள கடலின் அலைகளின் தூவல்கள் மிகுந்து, தங்கத்தை ஒப்ப மிகுந்து எங்கும் பெரிய ஒப்பு மிகும் மண்திடல் உறச் சேதுவாகிய திருவணையில் கடற்கரையை அண்ணிய சோலையுள் இருக்கும் குந்துகால் எப்போதும் நன்கு இருக்கும்படிக்க காவல் புரிந்து கொண்டு, திருக்கையில் ஆயுதத்துடன் செயல்படும் இறைவன், பிறப்பை உண்டாக்கும் பற்றுக்கள் ஒழிய

அன்பார்க்குள் எக்காலத்திலும் தங்குபவன். “அப்பாவு! சந்தத்தில் இந்தப் பாவைப்பாடு என்ற அத்தன் என்னும் கந்தவேள், குறையாத இன்பத்து அருள் இறைவன் என்று மனத்தில் அச்சத்துடன் வணங்கும் மெய்யன்புள்ளோர் தவறாமல் துன்பம் ஒழிந்து, சந்தப்பாவினம் பாடியருளிய தக்கவனான அருணகிரிநாதரின் அறிவு கண்டு, ஞானச் செல்வமும் மெய்ப் போகமும் பெற்றவராவார். இப்புவிவிலும் விண்ணுலகிலும் அழியாப் பொருளாய் விளங்குவார். 5

எட்டுப் பந்தக்குழு = பெண், ஆடை, அணிகலன், உண்டி, தாம்பூலம், பரிமளம், பாட்டு, பூவமளி.

முருகப்பெருமாளையே பாடு நியமம் பூண்ட இந்நூலாசிரியர்க்கு இளமையிற்றிரமிடம் பயிற்றுவித்த வுபாத்தியாயராய முனியாண்டியா பிள்ளையவர்கள் தாம் பூஜிக்கின்ற முனியையே முருகெனப் பாட வேண்டுமென்ற வேண்டுகோட்காக அவர் இவ்வைந்து செய்யுளையும் இளமையிற் பாடியருளினரென வறிக.

பொருளுஞ் சந்தமுஞ் சிறந்த இவ்வைந்து பாடல்களையுங் கருதிய அவ்வூரிலுள்ளாருட் பலர், இந்நாடு தோன்றிய காலந்தொட்டு இக்காலங்காறும் இங்கொரு புலமையோர் இவரைப்போலத் தோன்றினாரென்றற்கும், இளமையிலேயே ஆன்ம லாபம் விரும்பி நின்றாரென்றற்கும் யாதானும் ஓராதரவில்லை யாகலின், இவர் செய்கை வியக்கற்பாலதே யென்று பேசிக் கொள்வாராயினார்.

